

— Какъ бѣ възможно да се нарисува лицето толкова живо? каза единътъ. Сѣкашъ гледашъ самия човѣкъ, който почти ще ти проговори . . .

— Защо не бѣхъ по-голѣмъ, та да придружавамъ въ всичкитѣ побѣди този славенъ юнакъ? рече другиятъ. Какъ щѣхъ славно да се отлича и щѣхъ да прославя името на рода си? Не е ли срамно да стоя тука между женитѣ и старцитѣ, когато македонцитѣ шествуватъ отъ побѣда къмъ побѣда?

— Потърпи, потърпи, отговори учителятъ. Нѣма много да закѣснѣе врѣмето, когато ти ще опиташъ силитѣ си. Приготи се само по-добрѣ.

— Не, не! извика Пердика. Моето горещо желание е да направя нѣщо още прѣзъ младостта си, защото когато азъ порастна и се наредя въ военната фаланга (редица), може вече да е късно.

— Вѣрвашъ ли ти, че младостта е достатъчна да бжде човѣкъ добъръ войникъ? възрази учителятъ. Не е ли по-добрѣ сега да се приготишъ, като изучишъ здраво това, що има да вършишъ? За туй напреди се сега да бждешъ прилеженъ и добъръ ученикъ, ако искашъ ситѣ да станешъ добъръ пълководецъ.

— Мигаръ храбростта на единъ пълководецъ се намира въ книгитѣ? отговори гордиятъ младежъ.

— Не храбростта, а умътъ. Какъ ще можешъ да прѣцѣнишъ всичко въ боя и да се възползувашъ отъ слабостта на неприятеля, ако ти нѣмашъ развитъ умъ да размислишъ? Или ти мислишъ, че трѣбва човѣкъ само слѣпата да се бие? Мигаръ всичкитѣ пълководци сж достигнали успѣха си безъ трудъ и наука?

— Ти искашъ да ми кажешъ, че Александъръ Велики е билъ плѣхъ въ нѣкоя библиотека? запитасъ присмѣхъ гордото момче.